

— 'Ο κ. 'Ησαΐας . . .

— 'Από όλους, κ. 'Αγουρίδη, μου άρέσει
ό χορός . . . του 'Ησαΐα.

— 'Α, μάλιστα, συμφωνοῦμεν.

— 'Α δά, δέν τό πιστεύω.

— 'Εχετε τόν λόγον τῆς τιμῆς μου.

Καί ἀπόδειξις : « Νῆκο . . . »

« Τί εὐγενῆς χαρακτήρ », διελογίσθη συγι-
νηθεῖσα μέχρι δακρύων ἡ ἐρασμία δεσποινίς.
« Κράζει καί μάρτυρα διὰ τὴν δώσῃ ἐπίσημον ὑπό-
σχεσιν. Ἄν καὶ ἄσχημος ὁ μάρτυς, ὥς εἶνε » . . .

'Ο Νῆκος φθάνει καί ὁ 'Αγουρίδης τοῦ λέ-
γει θριαμβευτικῶς :

— 'Η δεσποινίς ἰσχυρίζεται ὅτι χορεύεις
ώραῖα. Μὰ τί δέν γνωρίζεσθε ;

Καί μέ ὕφος συμβολαιογράφου ἀναγινώ-
σκοντας γαμήλιον συμβόλαιον, προσθέτει ὁ
'Αγουρίδης.

— 'Η δεσποινίς 'Ερασμία Κριτοβουλίδου.
'Ο κύριος Νικόλαος 'Ησαΐας, ὑπάλληλος
τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Κύμης . . .

Θ. 'Ανδριανου

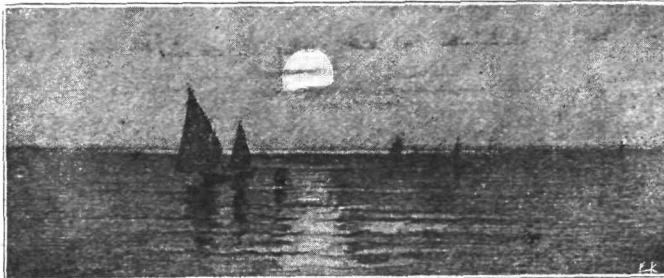
Τὸ Νέον Φάληρον. — Τὸ σεληνόφωσ. — 'Ο
ξενητευμένος ποιητής. — Τὸ μεidiάμα τοῦ
Πλάστον. — Φιλήματα ἐπὲρ τῆρ ἐπιφάνειαν.

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΛΥΕΤΑΙ ἡ γάρκη ἅμα τῇ νυκτερινῇ προῇ καὶ
διπλοῦται τὸ κύμα, κύμα ἡσυχον, λιχνιστι-
κόν καὶ λείχει μὲ περιπάθειαν Σειρήνος τὰ βα-
ρέα κράσπεδα τῆς ἀλιπέδου πλατείας τοῦ Ν. Φα-
λήρον, τῆρ ὅποιαν φωτίζουν τόσοι ἠλεκτρικοὶ
φαροὶ καὶ τόσα ἠλεκτρικὰ μάτια . . . Καὶ εἶνε
μία μαγεία, ὅταν ἡ σελήνη μὲ ὀλην τῆρ ἔντασιν
τοῦ ἱλαροῦ φέγγους τῆς περιλούει ὀλην τῆρ
ὄνειρώδη ἐκείνην ἔκτασιν, ἥν ὥς θὰ ἔλεγετ ὁ ξε-
νητευμένος ποιητής τῶν « Ἀλγῶν » ἐδημιούργη-
σεν ὁ Πλάστης « μεidiάσας προσηνῶς ». Καὶ εἶνε
ἡ πλατεία αὐτή, ἡ φωτεινή, τὸ ἀτελεύτητον πε-
διον τῶν αἰσθηματικῶν συνθηκῶν ἐφ' ἧς ἐκτυλίσ-
σεται τώρα τὸ θέρος
ὁ βίος τῶν ἀστῶν.
'Ο ἐκνευρισμὸς τῆς
ἡμερησίου καμιάτου
θρῆσκει ὑπὸ τὸ με-
λῶδημα τοῦ κύμα-
τος, ὑπὸ τῆρ ἀρ-
μορίαν τῆς σελή-
νης, ὑπὸ τὸ εὐθυ-
μον ἄσμα τοῦ Γαλ-
λικοῦ μελοδράμα-
τος. Καὶ μία ρω-

στικὴ αἰδρα τονῶρει τὸ σῶμα καὶ ἀναγεννᾷ τῆρ
ψυχῇ, ἐτοίμην γὰ προσφέρει νέας θυσίας εἰς τὸν
ἀνθόδλητον βωμόν τῆς Κυθερείας.

Καὶ ἀπλοῦται ἡ θάλασσα ὑπὸ τὸ ἀπάλον φι-
λημα τοῦ σελήναιον φέγγους, καὶ ἐναγκαλίζο-
ται ἐπὲρ τῆρ ἡρεμον καὶ ἀπαστράπτουσιν ἐπι-
φάνειαν αἱ ὥσεὶ μεσονύκτιοι αἶραι, φιλήματα
στοργῆς, ἐν τῷ ἀνεξιχνιάστῳ κόσμῳ τῆς σιγῆς
καὶ τοῦ μυστηρίου. Τί γὰ λέγει ἀρά γε ἡ θελ-
κτικὴ φλυνάρια τοῦ φωτός καὶ ποῖα ρίγη γὰ αἰ-
σθάνεται ἡ ἐγκαταλειμένη τοῦ Οὐρανοῦ φίλη ;
Μόνον ἐκείνοι τῶν ὁποίων ἡ καρδιά ἐγκλείει τὸ
φῶς τῆς ἀγάπης ἡμποροῦν γὰ ἐννοήσουν τῆρ
περιπαθῇ γλῶσσαν ἐνός κύματος, μιᾶς μαρ-
μαρυγῆς, ἐνός ἀσπασμοῦ τὸν ὅποιον δίδει ἐν
ἄστρον, ἐν μεidiάμα. Ἀνστυχῶς ἡ ποιητικὴ
πλατεία γεμίζει ἀπὸ πεζότητα, ἀπὸ χαῦνα
σώματα καὶ ἡλιθίας μορφὰς καὶ μόνον ὅταν ἐρη-

μωθῇ καὶ γίγνη μυ-
στριωδεστέρα ἡ
νὺξ ἡμπορεῖ μία εὐ-
αίσθητος ψυχὴ γὰ
ἐντρύφηση εἰς τὸ
θέαμα τῆς Φύσεως
λιχνιζομένης ἀπὸ
τὰ ὄνειρα τῆς θε-
ρινῆς νυκτός.

ΔΑΦΝΙΣ

Β. ΜΗΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ

Θαλασσογραφία